

„Hea küll,” vastas Dakianos, „aga kuda tahad sa seda kõik siit ära viia, ilma et meid ei leita?”

Pärast neid sõnu läks Dakianos veel kord kõik seda põhjatumat warandust vaatama ja ahnus ja kurjus kasvas hirmsaste tema südames. Tema mõistus oli segaseks saanud ja ta ei mõistnud muud teha, kui aga ahne silmadega põhjatumat warandust wahtida.

„Sa mõistad küll isegi,” ütles ta wana mehele, kui nemad kalli kiviide hunniku juure tagasi tulivad, „et siin see kõige suurem warandus on ja et mina sulle midagi sest warandusest ei wõi anda.” „Mõistan küll,” vastas wana mees, „ja ei hinnanusta mitte midagi sest.” Siis läksiwad nemad kuld- ja hõberaha kambriisse. „See warandus on wäga tarwis,” ütles karjane, „sest mis peab inimene ilma rahata tegema? Sa mõistad küll, et mina sulle sest rahast mitte midagi ei wõi anda.”

„Lähme edasi,” ütles wana mees, „ega sul neid kuld- ja hõbepakkusi, mis siin seisawad, nõnda wäga tarwis ei ole? Meist wõid sa ju mõned mulle anda.” „Seda ehk wõiksin ma wabest,” vastas ahne karjane, „aga kuda tahad sa neid siit ära viia ja rahaks teha? Ma la-
seksin sind just hädaohu sisse minna ja minu sa-

ladus saaks leitud.” „Küll mina muretsen selle eest,” vastas wana mees. „Ei, seda ei wõi minna mitte lubada,” ütles karjane, „sina oled mul armas, ma ei ratsi sind mitte hädaohu sisse lükata.” Kui nemad jenna kambriisse tulivad, kus kenad hoosteriiistad ja muud sõameeste riided olivad, ütles karjane: „Meed on sulle liig halvad, sest sõameheks oled sina juba wäga wana; läheme parem edasi.” Nõnda oskas ahne karjane igalpeol kenaste wabandada.

Kui nemad möökade kambriisse tulivad, ütles wana mees: „Neid sõariistu wõib üsna kerge waewaga ära viia; nende juures ei ole mingi hädaohu kartu.” „Sul on õigus,” vastas karjane, „möökadest wõiksin mina sulle mõned anda.” Seda rääkides wõttis ta ühe mööga tupest wälja ja largas wana mehe peale: „Ühest saab sulle küll!”

Seda nähes langes wana mees põlvili maha ja palus oma elu pärast; ütles ka, tema ei päri sest warandusest midagi, mis temale tema kõrges wanuses suurt abi ei wõi anda. Sest nii palju, kui temale tarwis on, olla temal kodu rohkeste.

„Ka elu ei wõi mina sulle mitte jätta,” hüüdis Dakianos, „sest see oleks minu surm. Mina üksi tohin oma saladust teada.” Neid sõnu rääkides lendas wana mehe pea maa peale.